

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Elena Kedros
LA VENDETTA DI ROBIN

Copyright © 2015 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2015 Mondadori Libri S.p.A., Milano

Cover illustration by Sara Spano

Translation Copyright © 2016 Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01833-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Elena Kedros

ROBIN
SE SVETI

Prevela
Kristina Lozo

 Vulkančić

Beograd, 2016.

Devojkama i mladićima hitrim kao
strele, snažnim kao lukovi, hrabrim kao
Robin, sjajnim kao sunce, maštovitim
kao duga, jakim kao stene, tajnovitim kao
šume, ili kao Brejlin, čvrstim kao oklop,
slobodnim kao vetar, penušavim kao talasi.

Devojkama i mladićima koji su mi bili
vodilja kako da ispričam ovu priču...

Devojkama i mladićima koje sam srela.

Onima za koje se nadam da
ću ih ubrzo upoznati.

Čudima.

Mojim zvezdama.

Tebi što čitaš ovu knjigu.

Vama posvećujem ovu priču.

Srebrni kolut u noći

Da bi odbila udarac, Robin se zateturala. Nije imala vremena da povrati ravnotežu jer Nibor, Robertov mač, polete ka njoj neverovatnom brzinom. Pokuša da promeni pravac udarca, ali nije bila dovoljno hitra. Izuzetno silovitim zamahom odozgo, Robert joj izbi oružje iz ruku.

„Prokletstvo!“, povika Robin.

„Uzmi svoj mač i prestani da se izmičeš“, naredi mladić.

„Zaboravi! Odustajem...“, ljutnu se ona i spusti na zemlju.
„Mačevi nisu za mene.“

Vežbali su svakoga dana, ali njoj je očigledno još uvek promicala poneka sitnica i nikako nije uspevala da bude dobra. Kada je koristila luk pokret je prolazio kroz telo kao dah i proticao meko od očiju preko strele do mete. S mačem je bilo potpuno drugačije. Bezbrojni napadi i odbijanje udaraca, mnogobrojne kombinacije, podrazumevali su beskonačno mnogo položaja. A ona nije uspevala da sve to spoji u jedno...

Robert položi Nibor na zemlju i sede pokraj nje.

„Lukom i strelom se služiš kao niko koga znam. Mirna si i osećaš metu. Naučila si i sad izgleda kao da oduvek znaš sve pokrete strelca. Savladaćeš i ove za mačevanje. Već si dovoljno spretna pa možeš da vežbaš mačem a ne štapom.“

„Ali samo ponavljamo iste pokrete... a ti i dalje pobeđuješ! I to veoma nadmoćno!“

„Zato što se ti, kada držiš mač u ruci, osećaš razoružano. Čim budeš uspela da shvatiš snagu mača, čim ga budeš osetila kao deo sebe, a ne kao neki strani predmet, bićeš odlična.“

Robin mu nije poverovala. Setila se strele i svog prvog pogotka u metu. Luk njenog brata stajao je oslonjen pored ulaza u njihovu kuću u Velfildu. Na zemlji su bile tri strele i ona je uzela jednu. Namestila je strelu i odapela. Uspelo joj je, a nije znala kako. Strela se zabila u vrata mlinareve kuće. On ju je jurio kroz ceo Velfild galameći, očitao joj je i bukviću, ali nikada nije izvukao strelu iz vrata. Govorio je da će mu doneti sreću.

To sećanje prizvalo je i druge slike i ona shvati zašto joj je streličarstvo u krvi.

„One večeri kada sam došla u družinu, Vil me je izazvao da gađam fitilj. Nikada mi ranije nije uspelo da pogodim tako nešto...“, poverila se Robertu. „Osetila sam svaki, i najmanji miris šume, prisustvo moga oca... Kada sam odapela strelu, bilo je kao da me on grli i vuče sa sobom. To je bio moj prvi važan pogodak.“

Lišće zašušta pred blagim naletom vetra. Nju obavi Robertov pogled.

„Svaki put kad odapnem strelu, ruke mog oca postaju moje“, nastavi ona. „Gledam svojim očima, ali kao da mi on pokazuje gde da ciljам i kada da pustim tetivu. Moj tata nije koristio mač i ja nikada neću naučiti...“

Ostadoše u tišini da slušaju vetar.

„Pogledaj napred. Na dvadesetak metara od tebe je jedan hrast, treći od stene“, šapnu joj Robert, iz čijeg pogleda je isijavao tračak izazova. „Na stablu je čvor. Vidiš li ga?“

„Da... i šta onda?“

„Možeš li da ga pogodiš strelom?“

„Nije tako teško.“

„Hajde, uveri me.“

Robin je mogla da podnese hladnoću, bol i umor, ali nije umela da odoli izazovima. Robert je znao njenu slabu tačku. Iako svesna toga da je on samo začikava, ona skoči na noge, uze luk i strelu i zauze položaj.

„Samo jedan pokušaj!“, izjavi.

Namesti strelu. Uperi pogled u čvor na drvetu. Lagano za-
tegnu tetivu ne gubeći metu iz vida. Pokret je potekao iz oka,
zatim se preneo kroz ruke na tetivu, pa preko tetive na strelu.
U trenu najveće napetosti, Robin odape strelu.

Pogodak.

Još uvek nije spustila luk kada začu krik. Okrenu se prema Robertu i ugleda mač kako leti ka njoj. Držeći luk u desnoj ruci, uhvati ga levom.

„Uhvatila si mač u letu!“, skrenu joj on pažnju.

„Pa?“, upita stežući balčak.

Robert joj se približi i izvuče joj luk iz ruke. „Duboko ve-
rujem da su tvoji majka i otac prisutni u svakom tvom po-
kretu i svakom tvom koraku, a ne samo kada gađaš strelom“,
objasni spuštajući luk na zemlju. „Pritom si *ti* ta koja je po-
godila metu.“

Robert tada zavitla Nibor i krenu na Robin. Pokušao je da je udari iskosa, odozdo nagore. Ona ga instinktivno odbi. Ostali su u pat-poziciji, ukrštenih mačeva.

„Vidiš? Uspevaš da me blokiraš, samo kad hoćeš“, nasme-
ja se Robert.

Robin se ponovo oraspoložila i osetila želju da uči. Biće potrebno vremena, ali konačno je shvatila da je moguće.

„Čim budem uspela da te razoružam, ispričaćeš mi tajnu o imenu tvog mača!“, odvratila.

Robert se trgnu, potom mu se omače osmeh.

„Najpre moraš to da uradiš!“

Razdvojiše mačeve i ponovo počеше da se bore.

* * *

Smrkavalo se. Grmlje više nije bilo zeleno, već je postajalo tamno. Robin još uvek nije uspela da izbije Robertu mač iz ruku, ali su joj pokreti postali odvažniji. Sada je već uživala u borbi. Sečiva su se sudarala, mačevi su zveketal i njoj se činilo da živi u svetu koji je samo njihov, u koji niko drugi ne može prodreti. Što su udarci bili teži, jača je bila veza između njih, a razumevanje je zadobijalo oblik varnica koje pršte na sve strane.

„Prekinite!“, odjeknu Juartov glas. Stvorio se niotkuda jer se, kao i uvek, kretao tiho kao mačka. „Vreme je za pokret! U palati nas već čekaju! Neću da propustim slavlje povodom novog bunara.“

„Sada!“, povika Robert.

Brz kao munja, zakovitla Nibor i zamahnu prema Robin. Poželela je da poskoči unazad i izbegne mač, ali njeno telo reagovalo je neočekivano sigurno. Držeći svoj mač s obe ruke, zaustavila je Robertov udarac. Bila je to najbolja odbrana koju je ikada izvela. Već sledećeg trenu krenula je u kontranapad.

Robert je uspeo da se odbrani. U očima mu je zablistao tračak ponosa.

„Hej, moramo da krenemo!“, odjeknu odlučno Lizin glas, koju su svi u palati još uvek zvali Veštica.

„Idite...“, promrmlja Robert uvlačeći mač, i dalje gledajući Robin. „Kladio sam se s Juartom i izgubio sam, tako da sada moram ja da stražarim.“

„Onda nastavi da vežbaš sam“, zadirkiivala ga je Robin. „Ili ćeš kroz tri meseca morati da mi ispričaš tu priču o imenu svog mača.“

Izdaleka se začulo zavijanje. Krila su zalepršala među krošnjama. Vetar je nešto šaputao između granja. Noćna pesma šume pratila je družinu iz zamka tokom tri kilometra hoda do palate. Alf i Juart nosili su bure medovine, Liz i Esmeralda baklje. Na nebu, osim krošnji drveća, uzdizao se veličanstven pun mesec. Robin zastade da ga pogleda i shvati da nikada nije bio sjajniji. Učini joj se kao da na njemu nešto

pulsira i na trenutak se uplaši da će oslepeti ukoliko ga bude dugo posmatrala. Robin je uživala u tom čarobnom trenutku. Savršena svetlost meseca kao da je dodatno obasjavala srećan period njenog života.

Živela je u zamku, maloj pećini, s Robertom, Esmeraldom, Elizabet, Alfom i Juartom. S njima joj je uvek bilo zabavno i prijatno. Družili su se, šalili, pričali i išli zajedno u lov.

Ponekad su provodili večeri i s ljudima iz Vithersta, koji su se preselili u obližnju pećinu koju su oni prozvali palata. Nju je, u stvari, činio splet pećina i udubljenja u stenama i podzemnih prolaza.

Iznenada je šuma zanemela. Postajalo je mračnije. Velika crna senka kao da je zagrizla ivicu meseca. Tamna fleka povećavala se kao da želi da potpuno proguta mesec. Robin se seti trena kada je kao devojčica prvi put videla pomračenje meseca. Videla je sebe kako sedi na slamnatom krovu svoje kuće u Velfildu. Neki neobični tamni kolut stao je ispred meseca i pomerao se malo-pomalo, sve dok nije prekrrio ceo mlečnobeli krug. Robin se rastužila. Nikada više neće videti mesec. Potom je crni kolut počeo lagano da se pomera, sve dok nije nestao i oslobodio svog zarobljenika. I mesec je ponovo zasijao. Sećala se da je time još dugo bila opčinjena.

Primeti da je zaostala, pa požuri da sustigne ostale. Pomračenje je i dalje trajalo.

Vriska koja je dopirala iz palate zapara tišinu.

„Oružje u ruke! Brzo!“

„Baklje! Baklje!“

„Nišanite!“

Robin dohvati luk i poče da trči.

Smak sveta

trele su zviždale svuda unaokolo. Ljudi su ispuštali krike, a uznemirene životinje su se divlje oglašavale. Robin skoro bez daha stiže do završni ispred palate. Na ivici novog bunara stajali su Ranalf i Patrik. Pored njih je bio i Dona, mladić koji je nedavno stigao u družinu. Odapinjali su strele. I svi ostali koji su imali luk radili su isto, a oni koji nisu, bacali su uvis kamenje i baklje.

Robin se zbuni jer nije mogla da vidi nikakvog neprijatelja.

„Neka pobedi mesec!“

„Da pobedi! Da pobedi mesec!“

„Neka pobedi mesec!“

Vikali su i navijali skoro svi i nastavili da odapinju strele i bacaju kamenje i baklje prema nebu.

Juart, koji je mirno stajao pokraj bureta s medovinom, krenu prema Robin uz radosni kez.

„Šta se dešava?“, upita ona.

„Veruju da mesec pati. Pomažu mu da ne oseti bol i da ne nestane zauvek. Ne znam koji od njih više veruje u to – da li Ranalf, Dona ili Patrik.“

Robin se nasmeja.

„Ti ne?“

„Neka pobedi mesec! Neka pobedi mesec!“, uzvikivali su i dalje.

„Fratri s kojima sam odrastao neizmerno su se ljutili na ovakvu halabuku“, slegnu ramenima Juart. „Govorili su da je Bog unapred pripremio pomračenja i da ne treba brinuti zbog toga. Posebno su grdili one koji odapinju strele ili bacaju baklje jer ne veruju da Bog to može da reši.“

U tom trenutku jedna baklja pade na slamnati krov svinjca.

„Pazite!“, povika Robin.

Slama buknu. Ona skoči na ivicu bunara, nehotice gurnuvši Patrika, koji izgubi ravnotežu pa je morao da skoči na zemlju. Robin spusti vedro da zahvati vodu što je brže mogla.

„Alfe! Liz! Dajte još koje vedro! A vi ostali... prestanite da bacate baklje!“, pokušavala je da nadjača ostale.

„Hoćeš li da svet nestane zbog tebe?“ ljutnu se Patrik i ponovo pope na ivicu bunara.

„Zaustavite baklje!“, naredi Robin, izvuče vedro za vodu i dodade ga Liz koja je donela još jedno.

Alf otvorio obor da bi izašle svinje koje su se raskičale. Juart je pokušavao da gasi vatru jednim snopom grana koji je nasumice zgrabio.

Mesec je nestao. Zavladao je potpuni mrak. Životinje su prestale da se oglašavaju i zavladao je tišina.

„Izgubili smo! Gotovo je!“, izjavi neko od prisutnih.

„Svet će noćas nestati!“, povika Ranalf uznemireno.

„To je samo zato što nas je Robin prekinula!“, galamio je Patrik. „Hajde da budemo još glasniji! Još uvek možemo uspeti!“

Ona nije obraćala pažnju na njih. Potrudila se napuni vedrom sledeće vedro.

„Da pobedi mesec!“

„Vrati nam se!“

„Ne napuštaj nas!“

Nastavili su da viču i odapinju strele prema nebu. Ozvald, Enin otac, pokušavao je da okupi svinje, Robin je zahvatala vodu, Liz, Juart i Esmeralda dodavali su vedra Alfu, koji ih je izručivao na krov koji se dimio.

Vriska, plamen, miris dima, odsjaji u tami. Haos.

A onda je srebrni kolut provirio iza senke.

Pozdravili su ga radosnim pokličima.

„Još malo! Uspećeš!“

Mesec je ponovo sijao. Ugasili su požar, svinje vratili u svinjac i umirili druge životinje. Bilo je tu životinja koje su sa sobom povelu stanovnici Vithersta, ili koje su kupili u Pontefraktu novcem koji im je dao Mad pošto su mu pomogli da ponovo pronađe Brejlin. Nekoliko krava, koze i mnoštvo kokošaka nastavilo je da pase, brsti zeleniš ili čeprka po zemlji kao da se ništa nije desilo. Biće potrebno popraviti krov na svinjcu, ali osim toga nije bilo druge štete.

Svi su se ponovo okupili nasred zaravni oko novog bunara.

„Nije trebalo da bude ovako“, reče Patrik. „Nije trebalo da vodu iz novog bunara prvi put koristimo za gašenje požara.“

„To nije dobar znak. Uopšte ne izgleda kao dobar znak“, složi se sujeverni Ranalf.

„A ti, Robin, trebalo je da nam pomogneš da spasemo mesec“, gundao je Dona.

„Ja sam mislila na požar, a vi na mesec“, nasmeja se ona. Osvrnuvši se oko sebe stekla je utisak da se veći deo prisutnih slaže s trojicom mladića.

„Mesec se vratio. Svinje su na broju. Sutra ćemo popraviti krov. Dobro je prošlo!“, umeša se Alf Nagrđeni. Potom se obrati deci: „En, Šone... šta kažete? Može li slavlje da počne?“

Deca klimnuše glavom u želji da što pre otpočne svečanost. Zaboravila su na strah.

„Pečenje je skoro spremno!“, izjavi Džordž, starac, bivši fratar, bivši begunac, bivši seljak, bivši lažni biskup, potom ponovo seljak, a sada Kralj Ražnja.

„Hajde najpre da svečano pustimo u upotrebu bunar“, predloži Dona. „Ko će prvi da pije?“

„Robin, kraljica šume“, reče malena En.

„Patrik, kralj palate!“, usprotivi joj se Šon.

„Ja!“, kliberio se Alf Nagrđeni.

„Betsi!“, predloži Džordž. „Ona je videla kako se mesec rađa više puta nego bilo ko od nas!“

Začuše se ovacije. Betsi je bila najstariji član družine. Niko nije znao koliko zaista ima godina, a i ona je vešto vodila računa da to niko ne otkrije. Niko od prisutnih je nije poznavao ranije, kao mladu ili bar kao odraslu osobu. Neki su čak tvrdili da se i rodila sedokosa. Tokom pomračenja je sedela na izrezbarenom deblu, koje je Džordž pretvorio u neku vrstu stolice za nju, i laganim i mirnim pokretima bacala vlati trave prema mesecu.

Dok je Liz kačila vedro za konop, baka palate istupi.

„Prihvatam!“, smešila se ponosno.

Zahvatili su vodu iz bunara, Ozvald je napunio jedan drveni pehar i dodao ga Betsi. Ona ga je prinela ustima i otpila gutljaj. Razlegao se gromoglasan aplauz.

Betsi udalji vrč od usta, podiže pogled i ukoči se. Podiže ruku i uperi prst koji je podrhtavao prema drveću.

„Mesec je... poslao svog duha“, progovorila je glasom koji je delovao kao da dopire izdaleka.

Svi se okrenuše. Aplauz utihnu i zavlada tišina.

Neki bos čovek sa svetlom tunikom, brojanicom oko struka, ogrtačem boje konoplje i neobičnom beličastom kapuljačom iznenada se pojavio na zaravni. Podupirao se štapom i imao vreću preko ramena. Šiljasto lice bilo mu je bledo, crne oči upale u duboke očne šupljine, a koža prekrivena crvenkastim mrljama. Smešio se, ali njegovo koščato mršavo lice imalo je uznemirujući izraz, koji je možda trebalo da deluje ljubazno.

„Ovaj će nam sve pokvariti“, promrmlja neko.

„Ništa od zabave.“

Začuo se žamor.

Patrik je pokušao da podigne svoj luk sa zemlje.

Robin se okrenu prema neznancu. „Ko ste vi? Kako ste došli dovde?“

„Zovem se Volter, ja sam hodočasnik. Dolazim iz Edinburga. Severno odavde zaustavio me je jedan krupni momak... Erik... čini mi se... Objasnio mi je kako da stignem dovde i rekao da ćete mi ponuditi vodu i sklonište.“

Robin je ovo što je ispričao hodočasnik bilo dovoljno. Nije osećala potrebu da sazna nešto više. Niko u Velfildu nikada nije odbio da ugosti hodočasnika.

„Odvratno! Pogledajte mu mrlje na licu. Hajde da ga oteramo!“, povika Ulrih, s kojim se Robin zakačila pre nekog vremena.

„A šta ako je to kuga?“

„Ona ne izaziva crvene mrlje“, reče Ozvald.

„Crvene mrlje! Siguran sam!“, odvrati neko drugi. „Kao i tamne pazuhe!“

„I kriva stopala!“

„I nos kao krompir!“

Robin odmeri hodočasnika. Koliko god mršav bio, izgledalo je da je još uvek u snazi. Iako bos, hodao je sigurno i delovao potpuno stabilan. Nije izgledao bolesno.

„Dobro došli“, obrati mu se Robin dovoljno glasno da je svi čuju. „Možete jesti i piti sa nama.“

„Pečenja ima za sve!“, reče Džordž.

„Možete i da se odmorite“, podrža je Juart.

„Ne ovde!“, prasnu Patrik.

Robin primeti da se mnogi stanovnici palate slažu s Patrikom i ne žele da ugoste stranca. Shvatala je da su se ljudi uplašili, ali joj je to zasmetalo.

„Nema problema“, umešala se i Liz. „Spavaće kod nas u zamku.“

„Džordže, da li je pečenje spremno?“, promenio je temu Juart.

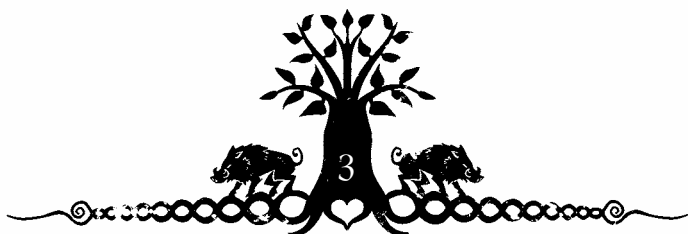
Kralj Ražnja klimnu glavom.

„Spremno, nego šta! Ovakvo još niste probali!“, izjavi stariac gledajući s ljubavlju svoje remek-delo na ražnju.

Patrik se približio Robin. „Zašto nas sve izlažeš takvom riziku? Zašto želiš da primiš duha?“, tiho ju je upitao.

„Ne leti, ne zavija i ne prolazi kroz zidove. Za mene je čovek.“

„Tvoja stvar. Ali drži ga podalje od dece.“

Mesečev duh

N vas je red!“, izjavi Džordž. Pružio je veliku pečenicu Patriku i Doni, koji su imali zadatak da meso iseku i posluže ga. Patrik je sekao, a Dona stavljao parčad na komadiće kore drveta. Onda ih je nudio prisutnima uz pre-naglašeni naklon.

Pečenje bilo odlično. Prava poslastica. Svi su se najeli. Juartu se meso mnogo dopalo. Jeo je kao da nikada više neće jesti. Prepirao se s Esmeraldom ko će poneti titulu najvećeg proždrljivca. Slavljenicima su uz meso pili jabukovaču i medovinu.

Nakon nekog vremena svi su se opustili. Šalili su se i zabavljali. Ali hodočasniku Volteru niko nije prilazio. Pošto je shvatio da nije dobrodošao, on je ostao pored drveća. Juart je to primetio. Uzeo je jednu koru s lepim parčetom mesa i vrč medovine i zaputio se ka Volteru. Čovek je odbio meso i zatražio samo vode. Postio je pa nije smeo da jede meso.

„Smete li da jedete sir? Trebalo bi da ga imamo...“

Hodočasnik odmahnu glavom. „Biću vam zahvalan za malo vode.“

„Doneću vam“, osmehnu se Juart. Krenuo je prema bunaru, a usput je halapljivo jeo meso koje je namenio hodočasniku. Napunio je vedro, a zatim vodu nasuo u jedan drveni vrč, koji je odneo Volteru. Hodočasnik mu se zahvalno osmehnuo.

„Bog ti platio.“

Esmeralda, Alf i Liz dođoše do njih dvojice. I Robin je krenula prema njima. Usput joj je kroz glavu prostrujala misao koja joj se nimalo nije svidela. Da li zbog pomračenja ili zbog hodočasnika, njihova družina se podelila: oni iz palate bili su s jedne strane, a oni iz zamka s druge. Malo ih je ostalo neopredeljeno. Ranalf je bio suviše sujeveren da se ne bi pridružio onima koji vide duhove, nesreću i đavola. Džordž je opet bio suviše blag i gostoljubiv, dok je Ozvald... Ne... to nema smisla, on je pomagao kada se zapalio svinjac. Robin zatrese glavom u želji da otera te misli i ubedi sebe da greši. Družina je bila jedinstvena. Imala je dva sedišta, ali samo jedan duh.

Neko je uhvati za ruku. Bio je to Pol Retkobradi, izuzetno ozbiljnog izraza lica. Pored njega je bio Dona, koji joj je pružio pečenje. Robin je odbila jer nije mogla da jede.

„Čuvaj se tog čoveka, Robin“, upozori je Dona delujući baš zabrinuto.

„Nije naoružan. Zatražio je sklonište, malo hrane i vode. Zasigurno ga nije mesec poslao“, uvereno odvrati ona.

„Liči na duha... s tim mrljama koje ima po sebi... Mi ne želimo da se približi ni palati ni nama. Trebalo bi da budete obazriviji“, dodade Pol.

Robin shvati da se i Pol zaista uplašio. „Pokušajte makar da budete malo ljubazniji...“

„Ali ne približavajte mu se...“, zabrinuto je prekide Pol.

Okrenula se i uputila prema Volteru koji je pio iz drvenog vrča. Primetila je da su mu i ruke prekrivene crvenkastim mrljama.

Dona je otpočeo svoj nastup. On je veoma čudan mladić. Uspevalo mu je da bude smešan čak i kad najavljuje smak sveta. Ali kada izvodi svoju predstavu, bio je još smešniji. Poređao je ispred sebe devet noževa i zatim krenuo da ih baca u vazduh, jedan po jedan, potom sve zajedno. Bacao ih je tako da su se okretali u vazduhu. Vatra je činila da se sečiva presijavaju. Ovacije. Smeh. Čestitke. Dona je krenuo da se prevrće, a zatim je zapevao.

Lud sam, srećan sam,
Kad vetar duva smejem se ja.
Srećan sam, lud sam,
Kao vihor se zabavljam.

Cipela imam čak sedam,
Al' tesne su mi sve,
Trebaju mi još dve
I uzecu baš tvoje.

Lud sam, srećan sam,
Ako se najedem, ne kajem se.
Želim još i još pečenja,
Kradem tvoje i stvar sredena.

Lud sam, srećan sam,
Čak i bez vetra smejem se ja.

Uspravio se i učinio da mu se na dlanovima pojave plamičci. Izvodio je pokrete kao da tu vatru vadi iz ušiju prisutnih. Svi su uživali i oduševljeno galamili. Uznemirena tolikom razdraganošću, jedna svinja je snažno zagroktala. Svi su se grohotom nasmejali.

Patrik je zatim najavio takmičenje. Prvo na redu bilo je nadvlačenje užeta. Odredio je timove: Liz, Juart, Alf i Esmeralda protiv Pola Retkobraog, Ozvalda, Freda Krnjozubog

i Ulriha Prljavka. Drugim rečima, dva tabora: zamak protiv palate. Robin se opet štreću. To joj se nikako nije sviđalo, ali je krenula s ostalima prema potoku. Betsi, hodočasnik Volter i Džordž, na koga je došao red da stražari, ostadoše na zaravni.

Kada su stigli do potoka, dva tima rasporedila su se na suprotnim obalama i uhvatila krajeve dugačkog užeta. Na Patrikov znak počeli su da vuku. Juart i drugari povukli su protivnike prema vodi tako da su prešli u vođstvo. Tada Ulrih nešto viknu, takmičari palate na trenutak popustiše kanap i ovi iz zamka, pošto nije bilo otpora, izgubiše ravnotežu.

Ulrih i njegovi su to iskoristili i triput jako povukli. Uvukli su Liz i Juarta u vodu. Ostalo je četvoro protiv dvoje. Alf Nagrđeni i Esmeralda nisu izdržali dugo. Dok si rekô keks, i njih dvoje završise u potoku.

Takmičari palate i ostali njeni stanovnici slavili su pobjedu. Ranalf je pružio ruku Esmeraldi, da bi joj pomogao da izađe iz potoka. I Pol Retkobradi je učinio isto. Pomogao je Liz.

„Kada ste uvežbali taj pokret?“, upita Juart.

„Još dok smo bili u Vitherstu“, nasmeja se Ozvald. „U ovoj igri smo nepobedivi.“

Robin je tada videla kako Ranalf i Pol Retkobradi prijateljski pružaju ruke i pomažu Esmeraldi i Liz da ustanu, i kako ćaskaju. Opustila se i još jednom oterala tu pomisao o rivalstvu između palate i zamka.

Kada su se vratili na zaravan, hodočasnik je nestao.

„Gde je Volter?“, upita Robin Džordža.

On slegnu ramenima.

„Betsi je bila umorna, i pošto je sve bilo mirno, otpratio sam je do njene pećine da legne. Kada sam izašao, njega nije bilo.“

„Eto koliko je zahvalan tvoj mesečev čovek!“, prasnu Pol, koji je izgledao veoma napeto.

„Nije ga poslao mesec“, ponovi Robin po ko zna koji put.

„Možda je hteo samo da protegne noge“, pokušala je da pomogne Esmeralda, ali ni ona nije delovala preterano uverena u to.

Patrik je zatim najavio početak takmičenja u gađanju lukom i strelom. Robin je odlučila da ona ne učestvuje. Želela je da podrži i navija za malu Mod.

Već neko vreme podučavala je devojčicu koja je želela da postane strelac. Robin je uočila kako Mod brzo napreduje i bila sigurna da će devojčica vrlo brzo postati prva strela šume.

Svi su seli blizu drveća, tako da je Robin imala dobar pogled na polje na kojem se odvijalo takmičenje.

Jabuka, kesten i žir bili su nanizani na tri noža, čije su drške zabodene u zemlju. Bili su udaljeni deset, petnaest i dvadeset metara od mesta za nišanje, koje je bilo oivičeno komadima tkanine na zemlji. Takmičari su zauzeli položaj i krenuli da odapinju strele na smenu birajući cilj. Jabuku su pogodili i zamenili više puta, kesten samo dvaput.

Neko ubedi Esmeraldu da pokuša i ona. Upotrebila je Juartov luk. Naciljala je jabuku i... Strela je poletela i pogodila parče mesa koje je Ranalf hteo da zagriže! Za dlaku mu je promašila nos. On se ljutnu, pošto još nije stigao da okusi pečenje: „Koji je to đavo? Zašto ja uvek moram da ostanem gladan?“

Svi su se nasmejali, čak i Esmeralda. Ranalf je seo i namršteno gledao oko sebe. Tada je mali Šon sakupio meso sa zemlje i pružio mu ga. Ranalfa je to ganulo.

Dok su se strelci smenjivali, Juart se približio Robin.

„Trebalo bi ovo da probaš“, reče punih usta i pruži joj komad mesa. „Džordž ga je spremio da može i pred kralja.“

„Večeras nisam gladna“, promrmlja ona.

Juart je tada prebledeo i napravio neku grimasu kao da mu se sve gadi.

„Da nisi preterao s hranom?“, upita ga ona.

„Možda...“, odgovori mladić. Udahnu, ponovo povraća boju i zagriže novi komad mesa. „Ali ne mogu da prestanem... Ovo pečenje je odlično! Do sada nisam jeo ništa slično.“